

Rabadán denuncia que dos funcionaris de Brians el van apallissar a la presó

L'«assassí de la ballesta» desmenteix que s'autolesionés i diu que li van clavar una pallissa brutal

BERNAT FERRER / Barcelona

● Andrés Rabadán, de qui fa una setmana es va saber que, suposadament, s'havia trencat un braç a finals d'agost per fugir de la presó, desmenteix en una carta enviada a El Punt la versió

difosa pels funcionaris de Can Brians. A la seva versió, atribueix la lesió als cops que va rebre de dos guàrdies. Havia quedat per barallar-se amb un, però se n'hi va afegir un altre. El noi assegura que, un cop apallissat, els funcionaris

el van amenaçar de matar-lo «a bastonades» si en deia res i el van deixar deu hores lligat de peus i mans en una cel·la. En la carta, el pres es justifica culpant els funcionaris d'haver trencat un pacte de silenci.

Segons Andrés Rabadán, l'home que el 1994 va assassinar el seu pare amb una ballesta a Sant Genís de Palafolls, els funcionaris es van enfadar amb ell «perquè duia un llapis i deien que es podia considerar un objecte punxant». I l'hi van prendre «tot i que no era res més que una resta diminuta que no arribava a fer dos centímetres de llargada». Aquell dia, Rabadán va rebre la visita de la seva dona, que va voler saber per què els funcionaris feien mala cara. Ell li va explicar l'episodi del llapis i la dona es va exclamar: «I per una bajanada es posen així? Per què?». I l'altre va respondre: «Jo què sé! Perquè són gilipolles!»

Més tard, quan el torna-

ven al mòdul especial que ocupa, segons Rabadán de manera il·legal, un dels funcionaris, que havia sentit la conversa amb la seva dona, li va clavar «un cop fortíssim a la cara com si fos una bufetada, però amb el puny tancat». Llavors, explica a la carta, dos funcionaris més el van immobilitzar i l'altre el picava: «El van veure tan alterat que em van deixar anar i el van agafar a ell. I la situació surrealista era que dos funcionaris que havien vingut com a reforç del seu company, eren els meus protectors.»

Desafiament

El mateix funcionari alterat va tornar l'endemà a la cel·la i el va desafiar a continuar la baralla tots sols.

Rabadán ho va refusar. Però al cap d'uns dies s'ho va repensar i li va dir que sí. El tracte era que si un no deia res, l'altre tampoc no ho denunciaria. «Era la manera de recuperar el meu honor que, a la presó és l'única cosa que tinc.» I Aquell mateix dia, al cap d'una estona, el funcionari se li va presentar a la cel·la, amb un company, també alt i gros com ell. «No vaig tenir temps ni d'agafar aire que ja m'havia clavat una coça i jo ja rodolava per terra», relata Rabadán, que no s'hi va poder tornar fins al cap d'una estona d'encaixar una bona colla de trompades. «Quan li volia clavar un segon cop de puny, el company que només hi era per mirar, em va agafar el braç. Aleshores

un em picava per davant i l'altre per l'esquena.» Llavors es va queixar i el primer funcionari, enfadat amb el segon, el va fer parar. La baralla va continuar l'un contra l'altre, però el segon funcionari no se'n va poder estar: «Em van rebentar les costelles a ceces.»

Tancat i patint

Quan tot es va acabar, Rabadán va fer saber que s'havia fet mal en una caiguda i necessitava un metge. Llavors se li van tornar a presentar els dos funcionaris i el van lligar de peus i mans a l'habitació dels aïllats. Ell diu que s'hi va passar deu hores «martiritzat pel dolor». Van passar una pila de funcionaris per la cel·la, recorda el pres. El

que l'havia apallissat no va voler que li fessin una radiografia i es veu que va dir que ja havien passat tres metges i havien certificat que no tenia res, segons Rabadán. El braç li feia mal, però encara n'hi va fer més que el funcionari fes saber l'incident als caps de servei. L'endemà li van fer una radiografia i el van ingressar a Terrassa amb un braç trencat: «Gràcies a Déu no em van trencar les costelles. (...) Si ells dos no me l'haguessin jugat per por d'un expedient, jo no hauria dit res. Hauria callat per orgull i perquè vaig donar la paraula. Em dol més que em diguin covard o mentider que no pas uns ossos trencats. Ells dos, en canvi, no sé quins valors tenen.»